

Jutro se bliža . . .

Kmet Balantač se vrača iz mesta domov. Prodal je telička od edine krave, ki mu še muka v hlevu. Vrača se in je zatopljen v težke misli.

Misli na Andrejčka in na ženo.

Njegov Andrejček ima toliko želja. Vsaj štiri želje mu je hotel izpolniti. Nove hlačke, nov klobuček, lesenega konjička in masleno štručko mu je hotel prinesti iz mesta. Zdaj bo kmalu doma — v žepu pa nima ne darov ne denarja. Ves izkupiček za prodanega telička je v veseli družbi zapravil. Joj, ali bo žalosten Andrejček! Joj, koliko grenkih očitkov bo moral preslišati od žene, ki je že vnaprej vse skrbno preračunala, za kaj bo uporabila denar!

Vrača se kmet Balantač, vrača skozi črno šumo — in ga zdajci obide rešilna misel.

Tako stori in nič drugače. Ženi in Andrejčku poreče, da so ga spotoma napadli razbojniki in ga oropali... Namesto, da bi mu očitala lahkomiselnost, ga bo žena pomilovala in tudi Andrejček bo potem pozabil na obljubljene darove...

Težek kamen se mu odvali od srca. Le čemu bi si delal težko vest, ko je prepozno. Prihodnjič bo že vedel. Nikoli več se ne bo tako spozabil.

S podvojeno naglico stopa proti domu. Nič ne vidi, nič ne sliši, kako se mu izza širokega debela plazita dve črni senci za hrbet. Nič ne vidi, nič ne sliši, kako ena od njiju dvigne nad njegovo glavo grčav korobač in zamahne...

En sam presunljiv krik — in kmet Balantač omahne na tla. Obraz mu oblije gost curek krvi. Njegove misli so postale živa resnica.

Razbojnika planeta nanj in mu pretipljeta žepe. Brezuspešen trud. Kmet Balantač nima niti dinarja več v žepu.

Razočarana se razbojnika izgubita nazaj v temo, sirovo preklinjajoč in psujoč...

Andrejček leži tačas v beli postelji in ne more, ne more zaspati.

Bedi in sanja z zaprtimi očmi o novih hlačkah, o novem klobučku, o lesenem konjiču in masleni štručki. Vse to mu je očka obljubil, preden je šel od doma.

Čudno, zares čudno, da ga še ni nazaj. Priti bi bil moral že sinoči. Hojej, gotovo je prodal telička šele danes in bo zdaj zdaj potrkal s koščeno roko na duri in zaklical z radostnim glasom:

»Hoja hej, Andrejček, ali spiš? Vstani ni poglej, kaj sem ti prinesel!«

Sanja revček Andrejček, sanja in ne ve, da umira njegov oče brez pomoči na samotni cesti...

Ko bo sinilo jutro, ga bodo prinesli odnekod črni možje. Tihega in bledega ga bodo položili v leseno krsto. Nikoli več se ne bodo zgenila njegova ustna v ljubečem smehljaju, nikoli več ga ne bodo posadile njegove roke na kolena in ga ujčkale... Nikoli več! Zbogom, nove hlačke, nov klobuček, konjič in maslena štručka, zbogom!

Sanja revček Andrejček, sanja mehko in pokojno — jutro pa se bliža, bliža — s sovražnimi, grozečimi koraki — — —

